

Вера Борисова

Обречени

Това е история, която човечеството от другата страна вероятно никога няма да успее да си обясни. Нямам амбиции да търся отмъщение, просто ще изпълня молбата ви да разкажа за всичко онова, което ми се случи преди да попадна тук.

2369 година щеше да бъде съдбоносна за планетата Земя, а може би и за цялата галактика Млечен път. През периода на своето развитие хората бяха постигнали достатъчно голям напредък, за да се почувстват могъщи и властни над собственото си бъдеще. Човешки колонии населяваха повърхността на Марс, а космическите полети бяха толкова близки на хората, както пътуването с такси през XXI в.

Но през 2317 г. учените правят едно сензационно откритие, което като плесница кара човека да се осъзнае и да разбере, че все още не всичко му се подчинява. Твърдението, че в центъра на всяка една галактика се намира по една черна дупка, се потвърждава на 11 юли 2317 г., а само един месец по-късно идва разкритието, което ляга като сянка върху доскоро възгордялата се човешка гилдия. Черната дупка в центъра на Млечния път, наречена от учените ВН-4, беше дала началото на грандиозен процес, противоположен на Големия взрив. С други думи, бавно, но сигурно, материята, изграждаща галактиката ни, щеше да бъде всмукана от малката по размери, но с чудовищна гравитация ВН-4.

След първоначалната паника и взелите връх апокалиптични настроения, хората постепенно започнаха да осъзнават, че имат време и сили да противодействат на отредената им участ. С тази грандиозна и отговорна задача се зае Глобалната космическа станция, която беше резултат от плодотворното сътрудничество на САЩ и Русия в тази насока.

Цели 50 години бяха необходими, за да се създаде и осъществи проекта „Спасение“. Той предвиждаше в центъра на ВН-4 да се задейства водородна бомба, която да унищожи концентрираната там маса или поне да разруши и разпръсне част от нея, така че да намали гравитационната сила на черната дупка. Само че бомбата не можеше да се появи от самосебе си в центъра на ВН-4, някой трябваше да я „постави“ там. А пък дори и да можеше въпросното оръжие да се намира в черната дупка, то нямаше как да се задейства от разстояние. Казано направо – някой трябваше да умре, за да живеят останалите. Но чувството за дълг и хуманност отдавна не беше на дневен ред сред астронавтите. Още повече, че шансът мисията да успее беше нищожен, имайки предвид неяснотата, дали водородната бомба би се взривила в условията на черната дупка, дали въобще совалката ще успее да стигне до центъра или ще бъде смачкана... Въпроси, въпроси, въпроси.

Но Глобалната космическа станция беше подготвена за тях. Беше подготвена дори и за минималните проценти за успех на мисията. А астронавтите, които трябваше да управляват совалката бяха най-лесната част от целия проблем. Тях щяха да ги осигурят, поправка – да ни осигурят, от отдела „Заменими“. Това беше поделение от астронавти, които наброяваха сто души. Особеното в този отдел беше, че всички ние, които се обучавахме в него, всъщност не бяхме хора, а клонинги. Нямахме, нито самоличност, нито близки, нито живот извън галериите на Глобалната космическа станция. Целият смисъл на съществуването ни беше в участие в смъртно опасни мисии, в които шансът за оцеляване беше или нищожен, или абсолютно никакъв. В този отдел нямахме имена, водехме се под номера, защото трябваше да бъдем „Заменими“.

Не помня нищо извън живота си в Глобалната космическа станция. Явно съм била тренирана там от съвсем малка. Моят номер, по който ме идентифицираха, беше 002, защото отделът имаше следното правило: най-добрият в обучението получава номер 001, следващия в листата 002 и т.н. Номер 001 беше един мъж, с когото, може да се каже, се познавахме, тъй като много често двамата си деляхме най-добрите постижения в тренировачно-симулативните зали. Той беше любимецът на цялото началство. Беше умен, способен и физически невероятно издръжлив. Но безспорно това, което го правеше така обичан, беше готовността му да изпълнява команди. Имаше такава тренировка по време на обучението – в симулатора сме капитан на кораба и в кризисна ситуация получавате заповед от началството. Номер 001 винаги изпълняваше много точно заповедите и обираше точките в този тест. Аз, напротив, не приемах нито една команда, без да съм сигурна, че тя е в името на доброто на моя екипаж. Ето защо винаги спорех с началството и ги подлудявах. А особено черна овца ставах, когато успях да измъкна кораба невредим, въпреки че правех точно обратното на това, което ми се казваше. Уменията ми в управлението на кораба бяха завидни и точно те бяха причина да ме поставят под номер 002 в списъка. По този показател бях много по-добра от 001, но като цяло всички ме мразеха и ме считаха за неудобна.

Помня много добре деня, когато за пръв път разбрахме, че ни предстои мисия. Беше точно след една тренировка, в която отново бях победила 001 в симулация на космически полет. Точно излизяхме от залата, когато съобщиха на мен и 001, че трябва да се явим пред главнокомандващия на Глобалната космическа станция. Останахме като парализирани. Никога не ни удостояваха с вниманието да ни говорят очи в очи.

Ние бяхме клонинги и за да не си губят времето с нас, най-често ни изпращаха видео съобщения. Спасението на Земята, а може би тук става дума и за цялата галактика, беше изключително важна мисия. Така че аз и 001 бяхме автоматически избрани като изкупителните жертви. Мислехме си, че нашия ред никога няма да дойде, защото обикновено избираха по-слаби астронавти. Нас ни пазеха за по-важни неща. Разбира се, бях забелязала как от време на време някое от познатите лица изчезва. Исках да разбера какво е станало с него, но не можех. Просто не бях научена да задавам въпроси. Никой от нас не беше.

Знам, че от отдела ни се очакваше жертвоготовност. Знам, че трябваше да се отличаваме с пълно отсъствие на желание за живот. Но въпреки всичко, аз искрено се ужасих от това, което ме очакваше. По лицето на 001 можех съвсем ясно да прочета, че и той не искаше да приеме, че трябва да умре. Но това не бе молба да се жертваме в името на човечеството, това беше заповед. И сякаш той се улови отчаяно за тази малка подробност. Заповед. През целия си живот беше обучаван да изпълнява заповеди и този път нямаше да се отличава по нищо от другите.

Той стана, потвърди получените нареждания и излезе.

Какъв избор имах аз? Дори да се бях опълчила срещу задачата, нямаше да постигна нищо сама. Те очакваха от мен да го направя. Но аз просто повторих действията на 001 и също като него побързах да изляза. Прибрах се в квартирата, която представляваше една от многото „килий“ в спалното помещение на отдел „Заменими“. Свих се на кълбо на леглото и се разплаках. Бях сигурна, че в момента 001 правеше същото. Освободиха ни от останалите тренировки до края на деня, така че около 12 часа не спрях да плача.

Подготовката за мисия „Спасение“ започна още на другия ден, рано сутринта. Имахме 6 месеца, за да се подготвим. Програмата включваше истински космически полет и излизане на земята, извън подземните галерии на Глобалната космическа станция. Не за постоянно, разбира се.

Номер 001 никак не ме харесваше и при това не се стремеше да го прикрие. Сега вече знам, че отношението му към мен беше подсъзнателно, тъй като ясно е усещал заплахата в моето неподчинение. В онзи момент психиката му се е държала само на вярата му в заповедите. А с присъствието си аз съм го карала да си задава въпроси, които подкопаха тази вяра. Но по тази или друга причина, той не ме харесваше и не разговаряше с мен, освен ако не се налагаше.

За по-бързото ни придвижване към центъра на галактиката екипът по планиране на мисия „Спасение“ беше разработил карта на

„червейните“ дупки в Млечния път – дупки, образувани в космическия ландшафт при силно извиване, които свързват една част на Вселената с друга. Близо 3 месеца упражнявахме на симулатор последователността на преминаване от една дупка в друга. Справях се по-добре от 001 на тези тренировки и затова повериха на мен управлението на совалката. Но 001 щеше да ръководи мисията както и цялата операция по задействане на водородната бомба. Все още никой от Глобалната космическа станция не ми вярваше, макар че през целия период на обучение се бях показала особено изпълнителна и толкова рядко възрязвах на 001, че гласът ми почти не се чуваше. Истината беше, че всички гледаха на поведението ми като на затишие пред буря. Във всеки един момент очаквах да им сервирам истинско бедствие, но бяха наясно, че освен мен няма кой друг да се справи с навигацията на совалката през множеството „червейни“ дупки.

Една вечер ни оставиха да пренощуваме над земята, тъй като през деня се бяхме справили невероятно на реалния космически полет. Всъщност много добре знаеха, че няма как да избягаме или да осуетим по някакъв начин мисията. Аз и 001 стояхме на терасата на 112 етаж. Беше ясна нощ, така че всички звезди хвърляха до нас закачливата си светлина. Вдишвах свежия въздух с пълни гърди и се наслаждавах на великолепното небе, което бях виждала толкова малко пъти през целия си живот. Замислих се за годините си. Мисля, че бях на около 21. Не бях сигурна, защото времето в галериите на Глобалната космическа станция нямаше значение. А 001 май беше на 26, бях го чула от началството случайно. Обърнах се към него и забелязах, че и той беше потънал изцяло в съзercание на звездите. В онзи момент за пръв път го видях такъв – замечтан, уязвим и някак по-близък. Вгледах се в изящния му профил и ми се стори, че е досущ като статуя на древногръцки герой – силен, горд и призван от дълга си. И името сякаш само изскочи от устата ми:

– Ахил – тихо прошепнах аз, вперила очи в него.

Той се извърна стреснат от гласа ми и сбърчи великолепното си чело в усилие да ме разбере.

– Ахил? – повтори той озадачен, очакващ обяснение.

– Да, Ахил – усмихнах се аз – Това е името ти.

Видях как той потрепери осезаемо, усетил, че дълго градения свят под краката му се руши. Изправи се рязко, приближи се до мен и хващайки ме за раменете, яростно ме разтърси.

– Престани веднага! – извика в лицето ми – Ти нямаш право да го правиш. Не трябва!

– Защо? – отвърнах аз спокойно, без да се стряскам от силата му. В случая той беше този, който се страхуваше.

– Защото не трябва да имаме имена, ние не сме хора. Ние сме клонинги. Не можем да имаме имена!

– Защо не? – настоях аз.

– Как защо? Защото хората са решили така. Щом те са решили, че не трябва да имаме имена, значи това трябва да е така. Ние сме техни творения, а кой ще знае по-добре кое е правилно за нас от нашите създатели?

Беше ми жал за него. Така отчаяно се опитваше да продължи да върва в представата си за това как стоят нещата, че ми домъчня. Но въпреки всичко му отговорих.

– Решили са така, защото това е по-лесно за тях самите. Защото хората, за които говориш като за творци, са всъщност едни чудовища-разрушители, които не са ни удостоили с привилегиата да носим имена, за да успокоят съвестта си. Виж какво създават те – нас – човешки същества за еднократна употреба. Какво значение има високото технологично ниво, което са достигнали, щом го използват единствено, за да разрушават?

Той не ми отговори, но знаех, че го накарах да си задава въпроси. Знаех, че той много добре осъзнаваше нищожността и карикатурността на онези, които до скоро смяташе за богове и пред чиито заповеди се прекланяше. Накрая не издържа повече, стана и излезе. Устните ми още трепереха от името, което само се появи. Ахил. Дали на неговите устни сега гореше моето изгубено име? Надявах се, че ако е така, той ще намери сили в себе си, за да ми каже.

На другия ден продължихме подготовката си сякаш нищо не се беше случило, но аз не се отказах да го наричам Ахил. Той не възрази повече. Само когато се обръщах към него по име се намръщваше, но личеше, че му харесва.

Полетът щеше да започне на 13 април. Нощта срещу съдбовната дата не можех да мигна. По някое време на вратата се почука. Стори ми се странно, защото от години никой вече не го правеше. Натиснах копчето за отваряне и от коридора се появи Ахил. Пъхна се в стаята и моментално затвори вратата след себе си.

– Какво има? – изправих се от леглото аз – Какво е станало?

– Нищо – тихо отвърна той – Аз исках... спеше ли?

– Не – отговорих бързо и се опитах да разгадая причината за посещенията му, но без успех.

Изглеждаше смутен и дори засрамен. Беше навел глава, но трескаво мислеше как да ми каже нещо. Изчаках търпеливо. Вероятно не успя да намери никакви уводни думи, защото последва моя пример и изтърси направо:

– Касандра!

Аз само поех шумно въздух, а после се усмихнах.

– Казвам се Касандра...

Не беше въпрос, а нещо като констатация, за да се порадвам на звученето. Но той явно реши, че е въпрос, защото продължи ентузиастично:

– Да, казваш се Касандра! Това е едно гръцко момиче, на което бог Аполон обещава да даде гадателски способности в замяна на любовта ѝ. Но тя го измамва и за отмъщение той я превръща в ясновидка, на чиито видения обаче никой не вярва.

Изведнъж замълча и впери поглед в мен.

– Това означава ли, че си съгласен с онова, което ти казах? За хората и това, че те само разрушават?

– Просто ти дадох име – кратко отвърна той.

Когато излезе, си помислих, че и той като мен е подложил много неща на съмнение през тази нощ. Независимо от това какво щеше да реши през тези няколко часа обаче, той щеше да умре. И двамата щяхме да умрем.

Отделихме се от орбитата на Земята с такова нежелание, че дори удоволствието, което по принцип ми доставяше летенето, не успя да го заглуши. Вероятно, защото сега и двамата напълно ясно съзнавахме, че това огромно черно, празно и студено пространство щеше да се превърне в нашето лобно място. Докато изстрелваха ракетата, хиляди, милиони, а може би милиарди очи бяха вперени в нас. В същия този момент аз седях и се питах какво право имаха хората да се надяват на спасение, когато, за да го постигнат, те отново използват унищожение. Бяха съсипали Земята, обсебиха Марс, а сега пускаха пипалата си по спътниците на Юпитер. А след още едно хилядолетие... кой знае! Започвах да вярвам в съдбата, която раздава възмездие. Може би наистина на тези унищожители се полагаше да бъдат погълнати точно от черната дупка, която толкова много напомняше на тях.

Излетяхме без произшествия. Всичко беше нормално и въпреки това аз и Ахил почти не си говорехме. Бяхме твърде напрегнати, за да може да се държим така, сякаш сме излезли на разходка в космоса. Наистина гледката, която ни заобикаляше беше невероятна, но как можеш да

се съсредоточиш върху нея, когато знаеш, че ти остават само няколко дена земно време живот? Когато не бях заета с направляването на совалката из „червейните“ дупки, просто седях и гледах звездите. Тогава се чувствах като муха едnodневка и не можех да не се запитам какво бях постигнала през краткото си съществуване. Отговорът ме ужасяваше – нищо. Нищо. Но поне не бях унищожила толкова много, колкото своите създатели – хората. Не дори и това не ме успокояваше. Един ден, когато се откъснах от мълчаливото си съзерцание, сатанах и потърсих Ахил, който никога не беше в контролното помещение, докато аз седях и наблюдавах. Намерих го да стои с поглед, вперен във водородната бомба. По лицето му веднага прочетох ужас, напрежението на дълга и едно детско неразбиране и отказ да умре. Беше наистина объркан. Когато ме видя, се изправи мигновено и понечи да се извини, да подхвърли нещо друго като тема на разговор, но после веднага разбра, че няма смисъл. Бях се докоснала до това, което изпитваше. Всъщност и той трябваше да знае какво чувствах аз. Заедно бяхме попаднали в тази ситуация, нямаше какво да ни дели.

– Ще можеш ли да го направиш, когато дойде моментът? – попитах аз.

Той се поколеба, загледан отново в бомбата, но после вдигна поглед към мен и кимна.

– Няма нужда да се тревожиш за това. Естествено, че ще мога.

– Точно от това се страхувам – отвърнах бавно аз – Че ще можеш.

Очаквах, че черната дупка ще се изпречи пред нас огромна и ужасяваща, но истината беше, че в сравнение с нашата планета ВН-4 изглеждаше нищожна. Първоначално я видяхме в далечината – малко черно петънце, което едва се забелязваше. Но колкото повече се приближавахме, толкова по-притегателно и въздействащо ставаше гравитационното чудовище. Излязохме от последната „червейна“ дупка почти пред ВН-4 и разбрахме, че това е краят. Нашият край. Седнахме в командната кабина и вперихме поглед в черния ураган, който изпълваше всичко в ползрението ни. Той поглъщаше, свиваше и растеше все повече и повече. В този момент изпитах най-силния страх през живота си. Прииска ми се да се обърна и да побягна, но после се сетих, че можех да бягам само да задната част на совалката, а после... После накъде? Вече нямах избор. Протегнах ръка и се улових с надежда за топлата длан на Ахил, очаквайки той да ме отблъсне. Но не го направи. Покорният, изпълняващ заповеди 001, се беше превърнал в Ахил, който не иска да умре. Той силно стисна ръката ми и тогава повярах, че няма да успее да взриви

бомбата.

Точно в този момент потънахме навътре в дупката.

Не знам колко време трая пропадането надолу, защото колкото по-дълбоко слизахме, толкова по-бавно течеше времето. Очаквах, че върху нас ще има натиск от някакво по-високо налягане или други непознати сили, но нямаше нищо такова. Напротив, чувствах се съвсем нормално, сякаш лежах в леглото си на Земята. И може би наистина беше така. Може би лежах в леглото си и сънувах, защото всичко, което се въртеше пред очите ми, изглеждаше така нереално. Някакви синьо-бели светлини, разляти в пречупеното пространство на дупката, малки частици, овлечени във въртеж около въображаема ос, навсякъде въртене и движение. Започнах да се успокоявам, че поне ще стигнем до центъра на ВН-4, без да бъдем смачкани от гравитацията. Но защо ли? За да бъдем пометени от ударната вълна на бомбата, която носехме със себе си.

Бях като хипнотизирана, вперила поглед напред през илюминатора, когато изведнъж гласът на Ахил ме стресна.

– Време е – тихо се обади той, по-скоро на себе си, отколкото на мен.

Цялата ми кожа настръхна, усетила смъртната опасност. Мислех, че той няма да го направи, повярвах, че е разбрал каква несправедливост е това. Та ние пътувахме нанякъде, може би към нова Вселена, която беше различна, по-добра от нашата. Защо трябваше да жертваме живота си за хората, които дори не искаха да знаят за съществуването ни? Можехме да започнем на чисто, на друго място. Можехме поне да опитаме и да видим докъде ще ни отведе този нещастен полет. Можехме... Но той не вярваше в това. Не вярваше в предсказанията ми. Нещастната Касандра, която никой не чува...

Догоних го до помещението, където стоеше бомбата и опитах да му възразя отново, да го спра. Отворих уста, но от тях не излезе звук, защото изведнъж разбрах, че няма какво да му кажа. Ние бяхме от различни светове и дори общата ни неволя не можеше да ни сближи. А може би просто бях слаба. Може би не исках да приема смъртта, защото се страхувах, а Ахил имаше куража да изпълни дълга си. Но ако беше така, защо тогава и той се колебаеше? Защо още стоеше пред бомбата и не смееше да направи това, за което го бяха избрали? Той се бореше със съмнението в себе си и аз не можех да направя нищо. Трябваше да стоя и да чакам, за да разбера изхода от вътрешната му борба.

Изведнъж, без сама да разбере, се обадох с разтреперан глас:

– Няма ли поне да се сбoguваме?

Той се обърна рязко към мен и ми се стори, че долових сълзи в топлия му поглед. Сякаш вида на доказателство, че и той страда, ме насърчи и добавих:

– Ще ми липсваш, Ахил. Нямах представа колко много не искам да се разделяме...

Настъпи тишина, която вероятно беше наситена с много повече напрежение, от това във водородната бомба.

– Изключи двигателите! – изведнъж се обади той, без да ме поглежда, свел поглед надолу.

Аз не реагирах по никакъв начин, защото бях като ударена от гръм. Как можеше в подобен момент да иска от мен толкова абсурдно нещо? С изключени или включени двигатели все щяхме да умрем. Какво значение имаше това сега? Но той повтори настоятелно:

– Изключи двигателите веднага!

Аз машинално се подчих, макар и идея да си нямах защо иска това от мен. Обърнах се и тръгнах към командната зала, мислейки си, че той ще натисне детонатора, докато ме няма. Но в същия момент усетих силен удар отзад в областта на врата и гърба и просто се свлякох в безсъзнание.

* * *

Какво мога да кажа повече? Боли ме да говоря за това. Чувствам се като предателка, като страхливка, за която някой се беше погрижил, макар тя да не заслужава. Събудих се в капсулата – нещо като спасителна лодка, с която всяка совалка разполага. Гледах нещо необичайно – вместо да се смаява, черната дупка пред мен се разширяваше. Това означаваше, че излизам от другата ѝ страна. Огледах се около себе си в капсулата и с ужас установих, че Ахил го нямаше.

Нямаше го!

Сякаш за да ме съсият допълнително, около капсулата се рееха откъснати останки от совалката, която най-вероятно беше взривена. Но на черната дупка ѝ нямаше нищо. Или поне от тази страна. А Ахил го нямаше. Беше натиснал детонатора все пак. Защо, глупчо такъв, защо поиска да спасиш мен, но не намери сили да спасиш себе си? Защо? Хората щяха да загинат и без черната дупка. Най-вероятно щяха да си получат заслуженото точно от своята дейност, от жаждата им за все повече нови, неизползвани неща. Те сами щяха да се унищожат. Защо трябваше да се мъчиш да сториш невъзможното и да умреш в името на една изгубена кауза?

Ето, това е цялата история. Сега стоя тук, при вас, гледам красотата на това място и проклинам съдбата, че не направи така с Ахил да живеем тук. Вие сте добри, мили сте с мен, около вас цари хармония и красотата, а за да стигна до вас трябваше да мина през пътуването, което ми отне смисъла. Отне ми Ахил. Ще мога ли пак да бъде щастлива, макар и във вашия свършен свят, когато се чувствам толкова виновна и недостойна? Трябваше аз да умра на совалката, защото съм недостойна да живея тук. Човечеството може би ще оцелее, щом аз минах през черната дупка и в момента съм тук и говоря с вас. Жива съм, а трябваше да съм с него на совалката. Трябваше...

КРАЙ

© Вера Борисова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1688>]